

PRAZNOVANJE 150. OBLETNICE PRIHODA SESTER IZ GRADCA V MARIBOR

(Maribor, 6. septembra 2014)

Spoštovana vrhovna predstojnica s. Klara Šimunović in članice vrhovnega vodstva Kongregacije šolskih sester svetega Frančiška Kristusa Kralja, spoštovana provincialna predstojnica s Terezija Tomazin in članice provincialnega vodstva, spoštovani častni gostje, spoštovani bratje duhovniki, sestre redovnice, dragi bratje in sestre.

Pred nekaj dnevi smo obhajali 155 letnico, odkar je blaženi škof Anton Martin Slomšek leta 1859 škofijski sedež prenesel od Svetega Andraža v Maribor. Kmalu zatem je umrl in dediščino svoje pastirske službe zapustil vsem tistim, ki bodo na ozemlju njegove škofije na različne načine sodelovali pri graditvi Božjega kraljestva. Med graditelje božjega v ljudeh so v mestu Mariboru kmalu zatem stopile Šolske sestre, ki so v sem prišle iz Gradca. Povabilo jih je Društvo katoliških gospa, ki ga je podprl Slomškov naslednik škof Maksimiljan Stepišnik.

V kakšno mesto so prihajale? Morda lahko takratno stanje duha v Mariboru najbolj povzamejo besede kanonika Franca Kosarja, ki si je zelo prizadeval, da bi sestre v Mariboru ustanovile podružnico. V enem od pisem, v katerem je vrhovno predstojnico prepričeval, na kakšnih področjih bi se lahko razvijalo delovanje sester v Mariboru, je napisal tudi misel, ki je še danes zelo zgovorna s svojo sporočilnostjo: O kako lep delokrog bi našla vaša kongregacija v tem nesrečnem, tako posvetnem mestu, če bi mogli vzgojiti boljše matere.“

Ko se v hvaležnosti Bogu in vsem, ki so delali za prihod prvih sester v Maribor in tudi vsem, ki so o tem odločali, spominjamo prihoda prvih štirih sester, je prav, da se ozremo na sporočilo, ki nam ga posreduje Abraham, oče vere. „Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal.“

Oditi iz svoje dežele. Zakaj? Ali nima v tej deželi prijateljev? Ali ni ta dežela njegova domovina? Mar med ljudmi te dežele ne uživa spoštovanja? Ne ekonomski ne kaki drugi razlogi Abrahama ne silijo, da bi se moral podati na pot. Nasprotno, vsi ti razlogi in razmisleki govorijo v prid temu, da bi ostal v svoji deželi in v svoji rodbini. Vsi človeški razlogi so proti pustolovščini, pred katero ga postavlja ukaz: Pojdi.

Na drugi strani pa je samo Bog in njegova beseda. Njegov pojdi, ki ne dovoljuje nobenih izmikanj, nobenih približkov ali prilagoditev. Zahteva pokorščino in zvestobo. Zakaj si Bog dovoljuje jemati življenje posameznika tako zelo v svoje roke, da ga meni nič tebi nič iztrga iz okolja, v katerem je živel, loči od ljudi, s katerimi je ustvarjal odnose in ga pošlje v deželo, ki mu jo bo šele pokazal. Kaj mu daje pravico, da na tak način razpolaga z ljudmi? Njegovo ravnanje ima eno samo utemeljitev – ljubezen. Tako počne zato, ker ljudi ljubi. Od stvarjenja od odrešenja jih ljubi. V tej ljubezni ima za vsakega pripravljeno pot, na kateri bo ta posameznik lahko uresničil vse darove, ki mu jih je Bog dal, da bi z njimi prihajal naproti svojim bratom in sestram ter gradi skupnost. Ker je Abraham sprejel tveganje in verjel Božji ljubezni, je odšel v prihodnost, ki je ni poznal, poznal pa jo je Bog in bila je čudovita.

Prihodnosti ne moremo graditi, če preteklosti in sedanjosti na nek način ne pustimo za seboj. Ne da bi ju zavrgli. Ne da bi ju ne spoštovali. Nikakor. Kakor je Abraham poruval kline svojih šotorov, šotore podrl in jih nesel s seboj v deželo obljube, tako moramo tudi mi preteklost nositi s seboj v deželo obljube, ne more pa biti vsa vsebina življenja. Če posamezniki ali ustanove ostanejo odprte za jutrišnji dan, za prihodnost, je preteklost spomin, ki navdihuje. Če pa preteklost postane vsa vsebina življenja, postane krsta, v kateri umira sedanjost, prihodnost pa se sploh ne more roditi.

Tudi sestre, ki so prihajale iz Gradca v Maribor, so šle v deželo, ki je niso poznale. Namesto imenitne in lepo urejene matrne hiše je njihov novi dom postala preprosta hiša. Začele so siromašno in skromno življenje v neznanih razmerah. Veliko lažje bi bilo ostati v dobro znanem okolju, med sestrami, ki so jih poznale in pri opravilih, ki so jih bile vajene. A v tem primeru ne bi

bilo tiste prihodnosti, ki jo je zanje pripravil Bog.

Ko Bog izgovori svoj pojdi, ko ukaže, da mora človek drugam, mu da tudi obljubo. „Iz tebe bom naredil velik narod, blagoslovil te bom in naredil tvoje ime veliko, da bo v blagoslov,“ je slišal Abraham. „In Abraham je šel, kakor mu je naročil Gospod.“

Da izpolnjevanje Božje volje ni samo zapuščanje, odpovedovanje in izgubljanje, nam je povedal tudi Jezus v evangeliju. „Nikogar ni, ki bi zaradi mene in zaradi evangelija zapustil hišo ali brate ali sestre ali mater ali očeta ali otroke ali njive in ne bi zdaj, v tem času, skupaj s preganjanji, prejel stokrat toliko hiš, bratov, sester, mater, otrok in njiv, v prihodnjem veku pa večno življenje,“ je Jezus zagotovil Petru.

Ko so sestre prišle v Maribor, so bile v skupnosti štiri. Dobile so sicer podarjeno hišo, ki jo je bilo treba opremiti. Bog je po dobrotnikih poskrbel tudi za to. Konec novembra naslednjega leta so se sestre vselile v novo hišo. Dve leti po prihodu so imele že 250 učenk v dveh razredih, v šolskem letu 1868/69 pa je šola imela že več kot 300 učenk. Kako otipljivo resnična je bila Jezusova obljuba o stokrat toliko že v tem času.

Tudi skupnost sester je v novem okolju imela lepo prihodnost. Novembra leta 1869, ko so sestre skrbele že za več sto učenk, je bila v hiši v Mariboru tudi prva preobleka novih kandidatk. V noviciat je vstopilo sedem pripravnic. Svetopisemsko število z obljubo polnosti.

Iz teh skromnih začetkov je zrasla kongregacija, ki danes deluje na več celinah in v številnih državah: v Sloveniji, v Avstriji, v Italiji, na Hrvaškem, v Bosni in Hercegovini, v Egiptu, v več državah v Severni in Južni Ameriki, v Kongu. Po Jezusovi obljubi so se pomnožile hiše, področja delovanja, ljudje, s katerimi se pri svojem delu srečujejo. Jezus obljublja stokratno. Res pa je, da se je v vseh teh letih uresničeval tudi tisti del Jezusove obljube, ki govori o preganjanjih. Tudi teh je bilo obilo in so vedno znova predstavljala preizkus vere in zaupanja v Božjo previdnost.

Zato se vam zahvaljujemo, drage šolske sestre, da smemo danes z vami praznovati to pomembno obletnico začetka vaše kongregacije, ki se je začela z odločitvijo sester, da pridejo v Maribor, in s spoznanjem, da mora mariborska hiša začeti samostjno pot, če hoče v polnosti pokriti vse možnosti, ki ji jih je ponujalo novo okolje.

Njihov zgled je spodbuda tudi za nas danes, da modro prepoznavamo znamenja časov, nanje pogumno odgovorimo in na ta način tudi mi stopamo proti tisti prihodnosti, ki jo za nas danes pripravlja Gospod Bog. Živimo namreč v času, ki nas postavlja pred nalogo, da nekatere stvari pustimo za sabo, da bi se mogli odločiti za tiste, ki bodo naše poslanstvo v prihodnje. Pri tem moramo biti svobodni kot Abraham, svobodni kot toliki Božji možje in žene, ki so sledili Božji besedi in v zgodovini človeštva pustili trajno sled.

Drage šolske sestre, naj vam ob tej obletnici še enkrat čestitam v imenu vseh, ki z vami praznujemo in se zahvaljujemo. Obenem pa vam želim, da bi tudi ve s pogumom prvih sester sprejemale izzive, ki jih ponuja naš čas in ta tako zelo posvetni svet. Tako bo tudi sedanja generacija šolskih sester sodelovala pri graditvi Božjega kraljestva na tako različnih koncih sveta. Naj vas Bog v vsem vašem prizadevanju in delovanju blagoslavlja z novimi poklici. Amen.